

Ми знову зустрілись... Ніколи
Я бачить тебе б не хотів,
Хоча ми і разом до школи
Ходили у дні золоті.

То правда, що гнізда грачині
Ми вдвох видирали в гаю
І вдвох посилали Тичині
Римовану прозу свою.

Не стріли старого Амура,
Коли надійшов отой час,
А зоряні вірші Сосюри
Кохати примусили нас.

А Потім? Поглянь мені в очі
Й скажи, як же далі було?
Мовчиш? Я мовчати не хочу,
Бо щедрий на ласку й на зло!

Як тільки війна заметіллю
Ударила в чисту блакить,
Пішов я боротись в підпілля,
А ти — душогурам годить.

От так! Особисто людини
Ти жодної в час той не вбив,
Ти тільки поеми Тичини
В Лубнах на майдані палив.

А я в ту годину похмуру
Стежками розтерзаних нив

Листівки з піснями Сосюри
В сплюндровані села носив.

Я проти сказати нічого
Не маю — язык би ОДСОХ,
Що ПОТІМ в далеку дорогу
Нас доля погнала обох.

Мене повезли па чужину,
Туди, де мій Тельман згорів,
На тебе ж, облудного сина,
Впав матері рідної гнів.

Ти кажеш: «Простили
законом...»
Ти просиш: «І ти вже забудь...»
А в мене аж серце холоне,
Здіймаючи зла каламуть.

Бо пам'ять дні горя і скрути
Як ношу оцінок несе!
Не владен я зради забути,
Не можу! Не хочу! І — все!

1959

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.